

Arrest

nr. 57 088 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN HAEGEMAN, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U woonde sinds uw kindertijd, tot aan uw huwelijk met D.(...) M.(...) (OV X) op 11 augustus 2002, in Novie Atagi.

Na uw huwelijk ging u bij uw echtgenoot en zijn ouders in Prigorodnoe wonen.

Na uw studies voor verpleegster aan het ‘Medcollege’ in Grozny begon u in 2003 te werken in hospitaal nummer 5 in Grozny.

In juli 2005 vluchtten u en uw gezin uit Tsjetsjenië omwille van de problemen van uw man. U weet niet om welke problemen het ging.

Op 1 augustus 2005 vroegen jullie asiel aan in Polen. In Polen werd u door uw man ernstig geslagen.

U besloot in oktober 2005 met de kinderen terug te keren naar Tsjetsjenië. U verbleef er opnieuw bij uw schoonouders en ging opnieuw werken in het hospitaal.

Uw man keerde in december 2005 terug naar Tsjetsjenië en werkte in de bouw. Ook in Tsjetsjenië werd u door uw man geslagen.

In het begin van de maand mei 2006 kregen jullie thuis bezoek van D.(...) Z.(...), de neef van uw man. Hij bracht jullie vervolgens naar een woning, waar u enkele verzetsstrijders moest verzorgen. Op 28 juni 2006 vielen mannen in camouflagepakken uw woning binnen. De paspoorten van u en uw man werden meteen in beslag genomen. U en uw man werden vervolgens in een gepantserd voertuig meegenomen. U werd ergens apart in een kelder opgesloten. U werd ondervraagd over de hulp die u aan verzetsstrijders zou hebben geboden. Op 29 juni 2006 werd u uit de kelder gehaald en in een voertuig weggebracht. U werd vervolgens uit het voertuig gezet waarna het voertuig weg reed. Na enkele minuten pikten uw schoonouders u op en brachten u naar Malgobek in Ingoesjetië. Het bleek dat u was vrijgekocht. Uw kinderen vervoegden u daar op 7 juli 2006.

Uw schoonouders stuurden u en de kinderen naar Europa. Van Malgobek kwam u via Oekraïne naar België waar u op 14 juli 2006 een eerste keer asiel aanvraagde.

Uit vrees naar Polen te worden gestuurd en er door vrienden van uw man te worden opgespoord, verzweeg u dat u in Polen asiel had aangevraagd. U maakte ook geen melding van de problemen tussen u en uw man, eveneens omdat u bang was.

Het Commissariaat-generaal nam op 23 januari 2007 een weigeringsbeslissing omwille van een aantal incoherenties aangaande uw recent verblijf in Prigorodne.

In maart 2007 vervoegde uw man u in België.

Na een nieuwe mishandeling op u en uw dochter, vluchtte u in België weg van uw man. Sindsdien heeft u geen contact meer met uw man. U diende eveneens een klacht in bij de politie.

Uw man werd naar Oostenrijk gerepatriëerd omdat hij daar asiel had aangevraagd in oktober 2006. Op 20 april 2007 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal.

U ontving ondertussen een aantal nieuwe documenten die uw verblijf in Tsjetsjenië ondersteunen.

Op 2 april 2008 diende u een nieuwe asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

U legt een aantal nieuwe documenten neer en u herhaalt uw vrees omwille van uw hulp aan strijders. U voegt er aan toe dat u eveneens uw man en uw schoonfamilie vreest omdat zij, volgens de traditie, eisen dat de kinderen bij de ouders van uw man komen wonen, aangezien jullie feitelijk gescheiden zijn. Dit vernam u van uw moeder. Uw moeder vertelde ook dat u niet kan terugkeren omwille van de andere problemen. U vernam van haar tevens dat uw man in Oostenrijk verblijft, ondertussen opnieuw gehuwd is en met zijn nieuwe echtgenote een kind heeft."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest bij uw terugkeer naar Tsjetsjenië en de Russische Federatie in de eerste plaats gescheiden te worden van uw kinderen.

Op de tweede plaats vreest u het slachtoffer te worden van de autoriteiten omwille van uw medische hulp aan enkele strijders (CG II, p.4) .

Aangaande uw vrees gescheiden te worden van uw kinderen door de familie van uw man, meent de Commissaris-generaal dat uw vrees ongegrond is.

Vooreerst kan u geen concrete en directe aanwijzingen geven of voorleggen dat uw kinderen

effectief door uw schoonouders of uw man dreigen te worden ontnomen.

U baseert uw vrees immers enkel op een algemene Tsjetsjeense gewoonte bij echtscheiding en op een telefonisch bericht van uw moeder die u vertelt dat uw schoonouders eisen dat de kinderen bij hen komen inwonen (CG II,p.4,5).

Wat dit laatste element betreft dient opgemerkt dat, gelet op het feit dat u jarenlang bij uw schoonouders inwoonde (CG II,p.2,4), dat ze niet aan de kant van uw man stonden (CG II,p.3), en het feit dat u na uw terugkeer opnieuw bij uw schoonouders verbleef (CG II,p.2), kan verwacht worden dat u zich informeerde bij uw schoonouders en eventueel trachtte een oplossing te zoeken voor de kinderen.

U heeft dit niet gedaan omdat het volgens u geen zin heeft (CG II,p.4,7), wat geen afdoende verklaring is omdat u, ondanks de kennelijk goede relaties en goede zorgen van uw schoonouders voorheen, dit niet eens heeft geprobeerd.

Nog in dit verband moet opgemerkt worden dat u verklaart dat uw schoonouders de beslissing hebben genomen om u en de kinderen naar Europa te sturen (CG II,p.3). Zij wisten op dat moment niet dat uw man u zou (willen) vervoegen in België. Zij hebben de kinderen naar u gebracht toen u verborgen was in Malgobek, zodat jullie samen konden vluchten (CG I,p. 16).

In die context is het verwonderlijk dat zij nu zouden eisen dat de kinderen naar hun moeten terugkeren. Volledigheidshalve dient wat deze problematiek betreft te worden toegevoegd dat u initieel verklaarde dat u in de periode december 2005-juni 2006 geen problemen had met uw man in Tsjetsjenië, hij sloeg u niet want hij was bang van zijn vader (CG I,p.10). Tijdens uw laatste gehoor verklaart u van wel (CG II,p.3). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring, stelt u dat u bang was voor uw man (CG II,p.3,4).

Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u bij de eerste asielaanvraag geen melding maakte van deze problemen, maar aangezien u op het moment van het gehoor op 12 juni 2008 reeds gescheiden was van uw man, uw man naar Oostenrijk was gerepatriëerd, en vooral; aangezien u wél melding maakte van de problemen tussen u en uw man in Polen en België, is er kennelijk geen enkele gegronde reden waarom u de problemen in Tsjetsjenië tussen u en uw man had verzwegen.

Op basis van bovenstaande elementen, en op basis van het feit dat uw man volgens uw informatie in Oostenrijk verblijft, hertrouwd is en een kind heeft met zijn nieuwe echtgenote (CG,p.2,4), kan volgens het Commissariaat-generaal gesteld worden dat uw vrees ten aanzien van uw man en zijn familie, onvoldoende gegronde is.

Met betrekking tot de door u aangehaalde **vrees omwille van uw hulp aan strijders** dient vastgesteld dat u deze niet aannemelijk kan maken.

Vooreerst heeft u ook hier geen enkele concrete aanwijzing voor een effectieve vervolging.

U verklaart dat u opnieuw zal worden aangehouden en niet zomaar zal worden vrijgelaten, omdat dit niet de gewoonte is in Tsjetsjenië (CG II,p.6,7), en omdat uw moeder u zegt dat u problemen zal krijgen (CG II,p.5).

Dit zijn echter geen aanwijzingen voor enige vervolging.

Vooreerst verwijst u naar een algemene perceptie, en verder weet u niet op welke basis uw moeder dit zegt, uw moeder zegt niets als u vraagt waarom u problemen zou krijgen (CG II,p. 5). Gelet op jullie contacten en uw aangehaalde vrees kan verwacht worden dat u, hetzij van uw moeder, hetzij van andere mensen, concrete elementen kan aanhalen die een aanwijzing kunnen vormen van een risico op vervolging door de autoriteiten.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde hulp en problemen kan in twijfel worden getrokken. Zo verklaart u niet meer te weten of u in de periode mei-juni 2006 één of twee keer naar het gebouw bent geweest om strijders te verzorgen (CG II,p.7).

Tijdens uw eerste asielaanvraag (gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken, punt 41) verklaarde u zelfs dat u drie keer naar het verlaten gebouw bent gegaan om strijders te verzorgen. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat het zich niet goed kan herinneren en dat u geheugenproblemen heeft omwille van de slagen van uw man (CG II, p.7).

Deze verklaringen kunnen deze incoherentie niet verklaren.

Het verlenen van medische hulp was uw enige engagement en was de aanleiding voor uw aanhouding. Er kan, gelet op het beperkt aantal hulpverleningen dan ook verwacht worden dat u weet of u éénmalig dan wel meerdere keren hulp hebt verleend in de periode voor uw vlucht.

Uw verklaring aangaande uw geheugenproblemen kan u niet staven met enig medisch attest, het psycho-medisch attest spreekt 'alleen' over hoofdpijn, concentratieproblemen, slapeloosheid, zenuwachtigheid, trillingen en spierspanningen. Ook uit de rest van uw verklaringen is niet gebleken dat er sprake is van geheugenproblemen, waardoor met deze verklaring geen rekening kan worden gehouden.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten

gevolg van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Uw geboorteakte (1ste asielaanvraag) , intern paspoort, huwelijksakte, geboorteaktes van uw dochter en zoon, uw diploma, attest van woonst, attest van werkgever, verzekeringspolis en pensioenkaart betreffen identiteits- en verblijfsgegevens die bij uw huidige asielaanvraag niet ter discussie staan.

Het attest van regelmatige lesbijwoning voor de kinderen in België heeft geen betrekking op de problemen van uw asielaanvraag.

Het psycho medisch attest en de verklaring van het centrum "Santé en exil" werden hoger reeds vermeld. Deze documenten stellen dat u opgevolgd wordt omwille van een angstpsychose en vermeldt de symptomen. Zowel de opvolging als de diagnose wordt niet in twijfel getrokken, echter de beslissing om uw vrees in het kader van de Vluchtelingenconventie en de subsidiaire bescherming ongegrond te verklaren is voornamelijk gesteund op externe factoren, waaraan uw psycho-medische situatie niets wijzigt.

Wat betreft de onwetendheid en tegenstrijdigheden omtrent de aanleiding voor één van de 3 vervolgingsmotieven, is hoger reeds gesteld dat deze niet door uw psycho medische situatie kan verklaard worden.

Het attest van klachtneerlegging in verband met het geweld van uw echtgenoot in België bevestigt dat u hiervoor in België klacht heeft ingediend. Het wijzigt echter niet de appreciatie van uw vrees ten aanzien van Tsjetsjenië. Wat betreft de informatie neergelegd door uw raadsman in verband met de situatie van vrouwen en (huiselijk) geweld tegen vrouwen in Tsjetsjenië dient opgemerkt dat deze algemene informatie de appreciatie van uw individuele vrees in de door u geschetste familiale context, niet kan wijzigen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 oktober 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster merkt op dat de bestreden beslissing haar verblijf in Prigorodnoe van 2002 tot 2006, niet meer in twijfel trekt, evenmin haar beroepsactiviteiten in Grozny gezien zij intussen haar intern paspoort, huwelijksakte, geboorteaktes van haar kinderen, een attest van haar woonst en een attest van haar werkgever heeft voorgelegd.

Verder stelt verzoekster betreffende het risico op het haar ontnemen van haar hoederecht over haar kinderen door haar schoonouders of man, dat de redenering van de commissaris-generaal niet overtuigend is.

Zij verklaart dat de relatie tussen haar en haar schoonouders destijds positief was, omdat zij toen een relatie had met haar echtgenoot en aldus deel uitmaakte van de familie. Daarom ook hebben haar schoonouders geholpen om naar Europa te komen. Pas sinds het jaar 2007 toen zij haar man verlaten had, beschouwen haar schoonouders haar niet meer als familielid en kiezen ze voor hun zoon en de kinderen, temeer daar volgens de Tsjetsjeense traditie de kinderen niet het recht hebben om bij hun moeder te blijven.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar een artikel van 20 mei 2009 van de "Fédération Internationale de défense des droits de l'homme", naar een artikel van 11 maart 2009 "La Tchétchénie soumise à la Charia de Kadyrov", naar een artikel van 27 september 2010 van "Human Rights Watch" en naar een verslag "Violence against woman in Russia. Report to the Committee on economic, social and cultural rights" waaruit volgens verzoekster de opgang blijkt van moraliserende tendensen en een strengere

visie op de traditionele plaats van de vrouw in de Tsjetsjeense samenleving. Zij verwijst eveneens naar een internetartikel, "Thousand of Chechen woman abducted, raped and forced into marriage", van 1 mei 2008 waaruit de traditie blijkt dat kinderen bij de vader moeten wonen in geval van een scheiding tussen de ouders. Bij aangetekend schrijven op 22 november 2011 legt zij nog een verslag neer van Islamonline, betreffende de vrouwen en jeugd in Tsjetsjenië.

Verzoekster meent dat al deze informatie en de indicaties die zij putte uit het dreigement dat haar kinderen haar zouden worden ontnomen, voldoende sterk aanduiden dat dit ook effectief zal gebeuren wanneer zij zou terugkeren naar Tsjetsjenië.

Zij wijst er op dat zij in België klacht heeft neergelegd en een procedure gevoerd heeft voor de Jeugdrechtbank om het hoederecht te krijgen en het exclusief ouderlijk gezag over haar kinderen; er is volgens haar dan ook geen reden om aan de waarachtigheid van haar verklaringen hieromtrent te twifelen. Verzoekster besluit dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van haar behoren tot *"een sociale groep van de vrouwen, die gescheiden leven van hun echtgenoot en wiens rechten worden bedreigd ten aanzien van hun kinderen"*.

Wat betreft de problemen met haar echtgenoot, laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden dat zij in Tsjetsjenië enkel verbaal werd aangevallen en dat zij pas toen zij in Polen en België verbleef, ook fysiek werd aangepakt.

Toen zij tijdens haar laatste verhoor op het Commissariaat-generaal de vraag kreeg hoe het kwam dat zij de vorige keer niet gezegd had dat zij problemen had met haar man, had zij, naar zij stelt, niet begrepen dat de vraag handelde over fysieke of verbale agressie en wijt de tegenstrijdigheid aan een "slechte verstandhouding".

Bovendien stelt verzoekster dat zij Tsjetsjenië ook verlaten heeft omwille van problemen ten gevolge van haar steun aan verzetstrijders.

Zij wijst er op dat er voldoende voorbeelden zijn van gelijkaardige gevallen, namelijk verpleegsters die omwille van hulp aan verzetstrijders opgespoord en vervolgd worden door de regering. Zij verwijst in dit verband naar de informatie van het Commissariaat-generaal.

Vervolgens stelt verzoekster nog aangaande de door haar aangehaalde hulp aan strijders, dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het tijdsverloop, gezien het gaat over een periode tussen mei-juni 2006 en ook geen rekening houdt met het tijdsverloop tussen haar eerste en tweede asielaanvraag.

Verzoekster voert aan dat deze incoherentie van dergelijk miniem belang is dat deze niet als doorslaggevend kan worden beschouwd en dat deze *"kleine vergetelheid"* eenvoudigweg te verklaren is door haar psychische problemen en door het verstrijken van de tijd, en dat gezien er geen enkele andere incoherentie aan haar kan worden verweten, haar verklaringen voldoende geloofwaardig zijn. Zij laat ook nog gelden dat de commissaris-generaal geen onderzoek gevoerd heeft naar de impact van haar psychologische problemen op het verhoor.

Bovendien stelt zij, betreffende de verklaring van het centrum "Santé en exil" van 28 oktober 2009 en het psycho-medisch attest van 8 april 2010, dat de commissaris-generaal hier zijn bevoegdheid te buiten gaat door gevolgtrekkingen te doen die niet tot zijn bevoegdheid behoren.

Uit voormelde documenten blijkt volgens verzoekster duidelijk dat zij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en de symptomen hiervan zijn, aldus verzoekster, ook geheugenproblemen, ook al staat dit niet uitdrukkelijk vermeld in het attest van de psychologe. Bij aangetekend schrijven op 22 november 2011 legt verzoekster nog een verklaring neer van haar psychologe, gedateerd van 25 oktober 2010.

Verzoekster haalt verder rechtspraak aan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Zij verwijst ook naar een studie uitgevoerd door de "Service de santé mentale Ulysse" waarin naast de gevolgen van een posttraumatisch stressstoornis ook wordt gewezen op de nefaste invloed van het tijdsverloop in de asielprocedure op de coherentie van een asielrelaas, en naar een ander artikel waarin melding wordt gemaakt van het feit dat het zich herinneren van bepaalde details over traumatiserende gebeurtenissen, zeer te wensen kan overlaten omwille van het traumatiserende karakter van de gebeurtenissen, psychopathologische problemen, de vrees omtrent het resultaat van de asielprocedure en het hoge stressniveau.

Tot slot verwijst zij naar artikel 30 (3) van de Richtlijn 2004/83/EG.

Verzoekster vraagt dat haar het voordeel van de twijfel gegund wordt en dat van haar de vluchtelingenstatus erkend wordt, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg,

uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, dat handelt over een vreemdeling die een asielaanvraag indient *aan de grens*, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal geen toepassing heeft gemaakt van dit artikel, gezien verzoekster haar asielaanvraag indiende *in het Rijk* (zie het formulier "Bijlage 26" van 2 april 2008).

Dergelijke schending kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster, wat betreft haar vrees door de familie van haar man gescheiden te worden van haar kinderen en de vrees omwille van het verleend hebben van hulp aan verzetstrijders, zich louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

Het enkel aanhalen van een vrees volstaat op zich niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat deze vrees reëel is. Het begrip "gegronde vrees" houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet koesteren, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Een verwijzing naar algemene rapporten over de situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging en dit risico op lijden van ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Verzoekster heeft immers geen concrete en objectieve elementen aangebracht waaruit zou blijken dat haar vrees gegrond is.

Zij beperkt zich tot het verwijzen naar wat zij telefonisch heeft vernomen van haar moeder en naar de "algemene Tsjetsjeense gewoonte", zonder echter elementen aan te halen waaruit op objectieve wijze blijkt dat in haar concreet geval haar kinderen zouden ontnomen worden door haar schoonfamilie. Verzoekster brengt evenmin concrete elementen aan waaruit een vrees voor vervolging omwille van haar gewezen steun aan verzetsstrijders, kan afgeleid worden.

Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan het ontkennen van deze motieven in de bestreden beslissing en te stellen dat zij wél degelijk voldoende aanwijzingen heeft gegeven dat zij met een dergelijk risico wordt geconfronteerd.

Verweerder wijst er bovendien terecht op dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij geenszins getracht heeft om voor haar kinderen een onderhandelende oplossing te bekomen. Zo heeft verzoekster zich op geen enkele wijze geïnformeerd bij haar schoonouders. Noch heeft zij pogingen ondernomen om met haar schoonouders tot een vergelijk te komen wat het hoederecht van haar kinderen betreft. Verweerder wijst er op dat van verzoekster redelijkerwijze kan verwacht worden, ondanks de vertroebelde relatie met haar schoonouders, dat zij eerst zelf de nodige inspanningen zou hebben geleverd om een oplossing te vinden, alvorens beroep te doen op internationale bescherming.

Het attest van klachtneerlegging in verband met het geweld van haar echtgenoot in België, bevestigt dat, zoals in de bestreden beslissing te lezen valt, zij hiervoor klacht heeft ingediend.

De dagvaarding van 29 maart en het vonnis van 28 april 2010 van de jeugdrechtbank van Charleroi dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, bevestigt dat zij een procedure gevoerd heeft voor de Jeugdrechtbank om het hoederecht en het exclusief ouderlijk gezag over haar kinderen te krijgen.

Doch beide documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen, met name dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat haar kinderen zouden ontnomen worden door haar schoonfamilie in haar land van herkomst.

Daar waar verzoekster in haar verzoekschrift verklaart dat zij in Tsjetsjenië geen problemen van fysieke agressie heeft gehad met haar echtgenoot maar enkel verbale agressie, zoals ook gesteld tijdens haar eerste gehoor van 12 juni 2008, stelt de Raad vast dat deze verklaring geen grondslag vindt in haar verhoor van 15 april 2010 (zie het verhoorblad, p. 3):

Vraag: *"Had u in die periode **december 2005-juni 2006** problemen met uw man?"*

Antwoord: *"Ja"*

Vraag: *"Het gaat dan om **slagen en verwondingen** zoals hij ook in Polen had gedaan?"*

Antwoord: *"Ja"*

In casu stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoekster geen enkele gegronde reden had om haar problemen in Tsjetsjenië tussen haar en haar echtgenoot te verzwijgen tijdens haar eerste gehoor in het kader van haar huidige asielaanvraag.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming en dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoeksters aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

Aangaande verzoeksters uitleg over de onwetendheid en tegenstrijdigheden omtrent de aanleiding voor één van de vervolgingsmotieven, merkt verweerder terecht op dat, waar verzoekster stelt dat het neergelegde medische attest bevestigt dat zij een posttraumatisch stresssyndroom heeft, noch het attest van 28 oktober 2009, noch het attest van 8 april 2010 gewagen van een posttraumatisch stresssyndroom, dan wel dat zij symptomen van angst vertoont die gekenmerkt worden door hoofdpijn, concentratieproblemen, slapeloosheid, zenuwachtigheid, trillingen en spierspanningen. De verklaring van de psychologe dat verzoekster bij aangetekend schrijven op 22 november 2010 heeft neergelegd, houdt hetzelfde in als die van 28 oktober 2009, behalve dan dat haar psychologe meldt dat zij wegens haar zwangerschapsverlof, verzoekster sinds januari 2010 niet meer heeft kunnen ontvangen.

In voormelde attesten wordt geen melding gemaakt van geheugenproblemen en verzoekster heeft tijdens haar verhoor evenmin weergegeven dat zij geheugenproblemen zou kennen. Dat de gewone

symptomen van een posttraumatisch stresssyndroom ook geheugenproblemen zijn, is niet meer dan een blote bewering dewelke de Raad niet aanneemt.

Uit de aangebrachte medische attesten blijkt evenmin dat haar psychologische toestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheid onverkort overeind blijft.

De Raad benadrukt daarenboven dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en ongeacht het tijdsverloop tussen haar beweerde problemen en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal en tussen haar opeenvolgende asielaanvragen, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Bijgevolg kon de commissaris-generaal in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 toe te kennen of te weigeren, oordelen dat de door haar neergelegde attesten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing en meer bepaald aan het feit dat verzoekster incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande het aantal keren dat zij verzetsstrijders heeft verzorgd, wat wel degelijk een essentieel element is in haar asielaanvraag gezien deze hulp aan deze strijders en de daaruit volgende problemen immers dé vluchtaanleiding voor haar waren.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat er een ernstig gebrek aan onderzoek is geweest van de impact van haar psychologische problemen op de wijze waarop zij haar asielrelaas naar voor kan brengen op coherente wijze, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal geenszins verplicht is om een dergelijk onderzoek te voeren. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties, de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Het behoort in de eerste plaats aan verzoekster zelf om duidelijk aan te geven en de nodige bewijzen aan te brengen dat haar medische toestand haar zou verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen.

Wat de verwijzing van verzoekster betreft naar de studie “La prise en considération de la santé mentale dans la procédure d’asile”, aangaande onder meer de nefaste invloed van het tijdsverloop in de asielprocedure evenals de invloed van het al dan niet traumatiserend karakter van de gebeurtenissen en waarin melding wordt gemaakt van een “*belangrijk referentieartikel*”, merkt verweerder terecht op dat de bevindingen van deze studie geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

De door verzoekster aangehaalde gebeurtenissen zijn immers dermate ingrijpend en fundamenteel dat zij, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen.

Daar waar verzoekster verwijst naar artikel 30(3) van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, merkt de Raad op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. Voormelde richtlijn is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In zoverre verzoekster een schending inroept van voormelde richtlijn, wijst de Raad er op dat dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad merkt nog op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

2.6. Waar verzoekster meent dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wordt opgemerkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing duidelijk de redenen heeft aangegeven waaruit hij afleidt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan. Deze motieven zijn geenszins onredelijk.

Bijgevolg kan aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

Wat betreft het argument van verzoekster als zou zij tot de “*sociale groep van de vrouwen die gescheiden leven van hun echtgenoot en wiens rechten worden bedreigd ten aanzien van hun kinderen*” behoren, merkt de Raad op dat verzoekster, zelfs al zou al aangenomen worden dat verzoekster tot die bepaalde sociale groep behoort, daarmee nog niet aannemelijk maakt dat zij daardoor vervolging dient

te vrezen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster niet aantoont dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. De vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, kan niet worden erkend.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.7. Verzoekster vraagt om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster moet aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade als bepaald in artikel 48/4, §2 van voormelde wet. Zij licht evenwel niet toe waaruit zij een dergelijk risico afleidt.

Verzoekster toont evenmin aan op welke manier artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 geschonden zou zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE